

Zlatomir Zlatanov | Zarathustra (Un)Vaccinated

(2020-04-08)

Zlatomir Zlatanov (1953) is a poet, writer, and critic, one of the mavericks of Bulgarian postmodernism, author of *Palinodies* (1989), largely considered the first openly postmodernist poetry book in Bulgaria. His novelette *Exitus* (1982) was adapted for the 1989 movie with the same title directed by Krassimir Kroumov (to this day considered one of the most representative Bulgarian films concerning the perestroika). Zlatanov is most (in) famously known for his poetry book *On the Island of the Coprophiles* (1997). In the late 1990s and early 2000s he began developing an increasingly theoretical lexis (beginning with *Protocols for the Other*, 2000) and later engaged with the thought of Lacan and Badiou, publishing novels such as *Lacanian Networks* (2005) and the series of essays, *Alain Badiou, Or, the Persistence of Illogical Worlds* (2008).

Independent Researcher
zlatomir111@yahoo.com

Златомир Златанов | (He)ваксинираният Заратустра¹

(2020-04-04)

Златомир Златанов (1953) е поет, писател и критик, един от видните представители на българския постмодернизъм, автор на стихосбирката Палинодии (1989), до голяма степен смятана за първата отворено постмодернистка стихосбирка в България. През 1989 г. новелата му „Екзитус“ (1982) е адаптирана в киното за филма със същото име от Красимир Крумов (и до днес филмът се счита за един от най-представителните български филми за перестройката). Златанов е най-познат с поетичната си книга На острова на копрофилите (1997). През 90-те и 10-те на 20 век развива все по-теоретична лексика (започвайки с Протоколи за другия, 2000), а по-късно се ангажира с мисълта на Лакан у Бадиу, като публикува блогоромана Лаканиански мрежи (2005) и серията есета Алан Бадиу, или упорството на нелогичните светове (2008).

Независим изследовател
zlatomir111@yahoo.com

Between me and the other there is only the discourse and the death.

Signifiers as thwarted impulses (of the death drive) - why not say the same for pathogens, they are death in the form of human life ("Politics is therefore death that lives a human life," à la Achille Mbembe).

We have always been the infected/uninfected, the abandoned-symbiotians. In its origin democracy is an autoimmune disease, albeit within the realm of the nihilism of sign and the number.

Thwarted citing, love is citational, and death too. Panics and pandemics - citational ones, thwarted discourse and thwarted death.

Our ontological dignity is hurt. Is there a biological dignity - or is this too literal a vision?

Между мен и другия са само дискурсът и смъртта.

Означавашите като модифицирани импулси (на влечението към смъртта) - защо да не кажем същото за патогените, те са смърт под формата на преиначен живот („Политиката е следователно смърт, живееща човешки живот“, а ла Ашиле Мбембе).

Ние винаги сме били заразените незаразени, абандоници-симбиотици. Демокрацията по начало е автоимунно разстройство, макар и в обхвата на ниҳилизма на знака и на числото.

Провалено цитиране, дефектиращи дискурси и дефектиращ живот в непогрешимостта на смъртта.

¹The Bulgarian original of this text is published here for the first time; ed.

With signifiers one seeks the signifieds, with viruses - the patient zero. But here there is only parting ways à la Borges, stopped as they are in the access fetish. The access as non-access.

At the very boundaries of thought and language there is an inherent structural form of contradiction, an in-closure. The closure of the boundaries of any system is thinkable only as its paradoxical in-closure.

Are we talking about fusional bio-ontologies?

And what of the fixism of the limitation-of-size principles - and their dis-fixing in other fixisms?

Literalism vs. deliteralization of discourses.

Inhuman Sphynxism of the human, reductive literalism of (somatically rooted) drive vs. defense, "anatomy is destiny."

This is the fixism in the missed encounter with the unlimited Real of the ontological, of the sexual relation, of the trauma, miniscule steps in formalizing the Real, a passion for the virusless exo-world.

The limit of experience as the limit of the limit, chiasms, oxymorons à la Orwell or endless Kantian judgements. Illness is health. Panic is the best order. The virus is the best disinfectant.

The indefinite animal is in an indefinite universe with no cosmological constant, a world of the not-all, or worse, an anti-world without anti-philosophers. And even worse than that, a non-world with non-decisional non-ontologies. Exo-non-ontologies of the Real, the exo-mathematical heaven of Hilbert *avec* Laruelle.

Animals are transformed into linguistic flexions, into temporal reflexions - is this our ontological vaccination? The intervalled animals of the intervalled pseudo-epochality. And the un-intervalled cosmic extinction as pole position, an aposteriori apriori in relation to which the Terminator-like design of spacing and difference fades away.

Enjoy the ontological gourmet, plateau, palimpsest, along with authors uncited as if cited, with the inhuman signifiers and the stellar

Паниките и пандемииите - цитатни разорявания, възпрепятстван дискурс в разклоненията на невъзможна, макар и неизбежна смърт.

Нашето онтологическо достойнство е накърнено. Има ли биологическо достойнство - или това е твърде литерална, буквалистка визия?

При означаващите се търси означаваното, при вирусите - нулевия пациент. Но там има само разклоняващи се пътеки в стил Борхес, стопирани във фетиша на достъп. Достъпът като недостъп.

На самите граници на мисълта и на езика има присъща структурна форма на противоречие, in-closure. The closure на пределите на всяка система е мислим само като нейния парадоксален in-closure.

За морфиращи био-онтологии ли става въпрос?

А какво да кажем за фиксизма на принципите за ограничаване-на-размера (limitation-of-size principles) и разфиксирането им в други фиксизми?

Буквализъм срещу дебуквализация на дискурсите.

Нечовешки сфинкс-изъм на човешкото, редуکتивен буквализъм на (коренящия се в соматичното) нагон versus символна съпротива, „анатомията е съдба“.

Фиксизмът в пропуснатата среща с нелимитираното Реално на онтологическото, на сексуалната връзка, на травмата, малки стъпки във формализацията на Реалното, страст по безвирусен екзо-свят.

Лимит на опита като опит на лимита, хиазми, оксиморони в стил Оруел или безкрайни кантиански съждения. Болестта е здраве. Паниката е най-добрият ред. Вирусът е най-добрият дезинфектант.

Неопределеното животно в неопределена вселена без космологическа константа, свят на не-всичко (not-all), още по-лошо, анти-свят без анти-философи. Още по-лошо, не-свят с не-реши-

innards of astral intestines (the ancient knew this, and so did Byron in Song X of the *Don Juan*), the horror of the belly's innards, the different sensorium, the gastric juice that leaks as a Styx through the black liver.

A non-access to the present with its unrepresentable, Hölderlin's *das Unmittelbare* is inaccessible to both common people and gods, uttered by the autoimmune poet as the thwarted citation of Heraclitus so that it gets sutured to Pindar.

The chance to save ourselves is as unrepresentable and unseemly as the virus of arbitrariness.

The sovereign decides not only regarding the exception, but also about what is normality. Man-made sovereignty. The fusion of endless Kantian judgements, for example, the emergent/the exceptional is the veracious normality. The bio-ontological of man-made lab viruses, self-replicating genes and cellular automata. And of the *Natur*-made viruses imitating the "anthropology of competitiveness."

The indirect guilt of neoliberal biopolitics is no longer actual. In the pandemic we are the abandoned of the absent cause, in the absence of cognitive mapping as substitute of class war - both are unactual.

Catastrophisms are literalisms.

The symbiotic Gaia apparently still does not know what she can do as a Spinozist body in the antidote of the organless body of death.

If philosophers and pathogens are locked inside the correlate, then is not the ambiguous fixism of the Great Outdoors yet another viral concubinage?

We would rather ask ourselves: is there anything like the witness of the absolute visit, an intransitivity as the pathogen of correlationism?

Bio-medicalism produces antibodies which are fusional strategies of pretending to pretend, which pretend to pretend being viruses so that they defer and postpone the Real of the virus, once the viral extinction is impossible, the death of death.

телностни (non-decisional) не-онтологии. Екзо-нон-онтологии на Реалното, екзо-математическият рай на Хилберт *avec* Ларуел.

Животните, превърнати в лингвистични флексии, в темпорални рефлексии - това ли е нашата онтологическа ваксинация? Интервалираните животни на интервалирана псевдо-епохалност. И неинтервалирано вселенско изстребление като първа стартова позиция, апостериорно априори, спрямо което терминаторският дизайн на spacing/difference (опространствяване и различие) бледнее.

Наслаждавайте се на онтологическото гурме, плато, палимпсест, заедно с нецитираните автори като цитирани, с нехуманните означаващи и звездната карантия на астрални черва (древните са го знаели, Байрон в „Х Песен“ на Дон Жуан - също), ужасът на стомашната карантия, различният сензориум, стомашният сок, който като Стикс изтича през черния дроб.

Недостъп до настоящето с неговото непредставимо (unrepresentable), *das Unmittelbare* на Хьолдерлин, недостъпно за простосмъртни и богове, произнесено от аутоимунния поет като преиначено цитиране на Хераклит, за да го пришиее към Пиндар.

Шансът да се спасим е толкова непредставим, невзрачен, колкото и вирусът на произвола.

Суверенът решава не само относно изключението, но и какво е нормалност. Създадена от човека (man-made) суверенност.

Спирала на безкрайни кантиански съждения, примерно, извънредното/изключението е истинската нормалност. Био-онтологическото на създадени от човека лабораторни вируси, саморепликиращи се гени и клетъчни автомати. И на *Natur*-създадени вируси, имитиращи „антропология на конкуренцията“.

Косвената вина на неолибералните биополитики не е актуална. В пандемията сме абандоници на отсъстваща кауза, в отсъствието на когнитивно картографиране като заместител на класовата борба - и двете неактуални.

Катастрофизмите са литерализми, буквализми.

We still throw up the Oracle at Delphi's hallucinogen and this does not concern an anal trap, but the old spasm of Lovecraft.

Consciousness is geometrical, the guttural innards are part of astro-nomic numbers.

Digestion and knowledge are in different mathematical spheres.

What, for those hundred trillion cells in the human body, is their literal dignity?

Primitive and instinctual neurological substrate of the mind vs. uniquely human and symbolically structured nature of the unconscious. Primordial, biologically based death instinct vs. narcissistic wish to occupy the phallic position, the Symbolic or cultural order (Donald L. Carveth).

Will the biopolitical rise to the level of its own artefact?

Does not immunization via contained contagion resemble the appropriation of cultural symbolic forms through Oedipalization?

This logical Oedipality is impossible to clean.

The divinatory theology of the inaccessible enjoyment is in the por-tional intervalling of surplus enjoyment.

Again, the immediate is inaccessible for both gods and people. Probably today this is going to be related to the unseparated myth of the given. Or to the virginal chance beyond the dice and its prostituting numbers.

Yet in fact a paralogism has been uttered. The interdiction to refer to a self-articulating totality has been transgressed and the first to do that was Parmenides the father, while he was pretending to pretend that he delivers an ontology (Paul Livingston).

The system of the Church is like the system of ontology.

All religions are based upon the hallucinatory value of the "the un-scathed" (*l'indemne*), the pure and the untouched, the sacred and the saintly, and respectively the same goes also for the ontologies in a thwarted access to self-articulating totalities.

Симбиотичната Гея сякаш още не знае какво може като спиоз-истко тяло в анти-дота на безорганното тяло на смъртта.

Ако философите и патогените са закопчани в корелата, неясни-ят фиксизъм на Голямото Вън не е ли друг вирусен конкубинат?

По-добре да се запитама има ли нещо такова като свидетели на „абсолютна визита“, интранзитивност като патоген на корела-ционизма.

Био-медиализмът изработва анти-тела, които са преиначени стратегии на pretend to pretend, „преструващи се, че се престру-ват“ на вируси, за да отсрочат и отклонят Реалното на вируса, след като вирусното изстребление е невъзможно, смъртта на смъртта.

Ние все още бъваме халюциногена на Делфийския оракул и не става въпрос за анален капан, а за Древния спазъм (Old spasm) на Лъвкрафт.

Съзнанието е геометрично, карантията на червата спада към ас-трономическите числа.

Храносмилането и познанието са в различни математически сфери.

За тези сто трилиона клетки в човешкото тяло, какво е тяхното буквално достойнство?

Примитивен и инстинктуален субстрат на ума срещу уникално човешката и символно структурирана природа на несъзнава-ното. Първичен, биологично базиран нагон към смъртта срещу нарцисистичното желание да заемеш фалическата позиция, Символното или културния порядък (Доналд Л. Карвет).

Биополитическото ще се издигне ли до равнището на собстве-ния си артефакт?

Имунизирането чрез лимитирано заразяване не прилича ли на усвояването на културни символни форми чрез едипализация?

Тази логическа едиповщина е неразчитваема.

Not even ontologies, it is even worse - the pre-ontological waiting room as *khōra*, after the non-predicative schema of neither-nor - what else is this if not the guarantee of immunity?

The same is true for the unconscious as it is emplaced in the pre-ontological as the unrealized of the neither-nor - a struggle for the pole position.

Why not emplace here, i.e., not-here, also the pathogenic, neither sensible nor intelligible, neither alive nor dead, neither being nor non-being, or even becoming, a "something that no dialectic, participatory schema, or analogy would allow one to rearticulate together with any philosopheme whatsoever..."¹

Angels are as the deactivated viruses, an idiomatic writing as a radiant glory. A non-negative chance, a principle of the ruins in the thing itself, the non-assigned metaphysical *topica* of the pathogen as the embodiment of the undead object in a clinical demonology, etc.

God is the unmarked, just as the unrepresentable present is unmarked, *das Unmittelbare*.

Meister Eckhart's *Gelâzenheit* is another fetish for the unlimited volume, an absolute immunity and absolute quarantine, a relaxation under the influence of the attractor-God.

A Spinozist attractor under the morphismic vibration. An attractor-arche-trace under the differential vibration.

The nihilism of signs is handcuffed, the nihilism of temporal spacing is compromised, just as the shelf of Borges' infinite library is anthropomorphically fixed, spaced.

Even Lacan is accused of literalizing the hole that produces the lack, this literal hole is always already semiotized - and is not this valid also for the Void, for the anxiety in front of the Void of the unrepresented singularities of the unrepresentable biopolitical Empire?

An errant and measureless obscurity in which imperial biopower is enveloped, this drifting obscurity of the imperial *Dasein* - as it

¹ Jacques Derrida, "Khōra," trans. by Ian McLeod, in *On the Name* (Stanford, California: Stanford University Press, 1995), 105.

Дивинаторна теология на недостъпното наслаждение в порционно интервалиране на принадлежно наслаждение.

Отново, непосредственото е недостъпно както за боговете, така и за хората. Днес вероятно това ще бъде отнесено към не-сепарирания мит за даденото. Или към девствения шанс извън проституиращите числа на зара.

Но всъщност е произнесен паралогизъм. Трансгресирана е забраната да се реферира към самочленуваща тоталност и пръв го е сторил бащата Парменид, докато се преструва, че се преструва (*pretend to pretend*), че доставя онтология (Пол Ливингстън).

Системата на Църквата е като системата на онтологията.

Всички религии са положени върху халюцинаторната стойност на „неувредимото“ (*the unscathed, l'indemne*), чистото и недокоснатото, свещеното и святото, абсолютната визита, съответно това важи и за онтологиите в осуетен достъп до самочленуващи се тоталности.

Дори не онтологии, още по-лошо, пред-онтологическа чакалня като *khōra*, по непредикативната схема на нито-нито - какво друго е това, освен негативно подсигуряване с имунитет?

Същото е и с несъзнаваното, поместено в пред-онтологическото като нереализираното на нито-нито - борба за първа стартова позиция (*pole position*).

Защо да не поместим тук, тоест не-тук, и патогенното - нито сетивно, нито интелигибелно, нито живо, нито мъртво, нито битие, нито небитие или дори ставане, а „нещо, което никаква диалектика, схема на участие или аналогия не би позволила някому да се учлени наново заедно с която и да е философема въобще...“²

Ангелите като деактивирани вируси, идиоматично писане като сияйна слава. Един не-негативен шанс, принцип на руините в самото нещо, неозначеният метафизичен топик на патогена като възплъщение на undead обект на клинична демонология, и т. н.

² Jacques Derrida, "Khōra," trans. by Ian McLeod, in *On the Name* (Stanford, California: Stanford University Press, 1995), 105.

turns out, this symbolically threatening presentment is clinically approved.

“Nothing in common, nothing immune, safe and sound, *heilig* and holy, nothing unscathed in the most autonomous living present without a risk of autoimmunity.”²

“Only to God does inactivity (*anapausis*) really belong”, writes Philon *avec* Agamben, “the Sabbath, which means inactivity, belongs to God” and, at the same time, is the object of eschatological expectations (“they shall not enter into my inactivity” [*eis ten anapausin emou*]).³

Still, how miserable this is, *anapausis* of the divine respite, and for us - the quarantine of pseudo-Sabbath.

Mathematics evades the limiting paradoxes by inventing new mathematics, and the same is true for ontologies - is not this a viral behavior? No one can substitute me in vomiting my own guts. Nor in the ontological neurosis as super-reaction (Nick Land).

Translated from the Bulgarian by Stanimir Panayotov

Бог е небелязаният, както е небелязано и непредставимото настояще, *das Unmittelbare*.

Gelâzenheit на Майстер Екхарт е друг фетиш за нелимитиран размер, абсолютен имунитет и абсолютна карантина, релакс под въздействието на притегателен бог.

При морфизмената вибрация - спинозистки притегател. При диференциалната вибрация - притегател-археследа.

Нихилизмът на знака с турени белезници, нихилизмът на темпоралното шпациране-spacing - компрометиран, както рафтът на безкрайната библиотека на Борхес е антропоморфно фиксиран, интервалиран.

Дори Лакан е обвиняван в буквализиране на дупката, произвеждаща липсата, тази буквална дупка винаги вече е семиотизирана, и не важи ли това и за Пустото (the Void), за безпокойството пред Пустото на непрезентираните сингулярности в непредставимата био-политическа Империя?

Блуждаеща и безмерна мъглявина, в която е загърната имперската биовласт, тази дрейфаща мъглявина на имперския Dasein - оказва се, че тази символно заплашителна презентация е клинично заверена.

„Нищо общо, нищо имунно, живо и здраво, *heilig* и свято, няма нищо неувредимо в най-автономното живо настояще без риск за автоимунността“.³

„Безделието (*anapausis*) принадлежи истински единствено на Бог“, пише Филон *avec* Агамбен, „Шабатът, който значи безделие, принадлежи на Бог“ и, в същото време, е обект на есхатологични очаквания („няма да нарушат моето безделие [*eis ten anapausin emou*]“).⁴

Колко мизерно все пак, *anapausis* на божията почивка, за нас карантината на псевдо-Шабат.

² Jacques Derrida, “Faith and Knowledge,” trans. by David Webb, in *Acts of Religion*, ed. Gil Anidjar (London and New York: Routledge, 2002), 82.

³ Cited in: Giorgio Agamben, “Art, Inactivity, Politics,” in *Politics, Criticism of Contemporary Issues: Serralves International Conferences 2007* (Lisboa: Fundação Serralves, 2008), 134.

³ Jacques Derrida, “Faith and Knowledge,” trans. by David Webb, in *Acts of Religion*, ed. Gil Anidjar (London and New York: Routledge, 2002), 82.

⁴ Цит. по: Giorgio Agamben, “Art, Inactivity, Politics,” in *Politics, Criticism of Contemporary Issues: Serralves International Conferences 2007* (Lisboa: Fundação Serralves, 2008), 134.

Математиката избягва лимит-парадоксите като измисля нови математики, същото е и при онтологиите - това не е ли поведение-вирус? В повръщането на червата ми няма кой да ме замести. Нито в онтологическата невроза като свръх-реакция (Ник Ленд).